

## Paaszondag 21 april 2019

Eerste lezing: Psalm 126.

Tweede lezing: Johannes 20:1-18

Kern: De opstanding van Jezus is het definitieve moment doorbrekende moment dat de tranen van Maria Magdalena (en van ons) omgekeerd worden in gejuich.

Lieve mensen,

Wat een enorm dramatische beelden, van de Notre Dame. In ongeloof zat ik te kijken naar hoe deze geliefde kathedraal in vlammen opging. Ik belde mijn vader, want ik wilde niet in mijn eentje kijken naar hoe het vuur steeds meer van de kathedraal te pakken kreeg. We waren zo verbaasd, we hadden nooit gedacht dat dit in onze tijd nog mogelijk was, om dit mee te maken.

De Notre Dame is een plek waar generatie na generatie hun geloof heeft beleden, hulp en troost hebben gevonden in het geloof. De Notre Dame heeft de Franse Revolutie en Twee Wereldoorlogen doorstaan. En nu blijkt dus dat een relatief simpel reparatiewerk genoeg is om dit kolossale gebouw in vuur en vlam te zetten. Zoals zoveel kerken is Notre Dame gebouwd in een kruisvorm. Vanuit de lucht zagen we dus een groot, rood, brandend kruis. Een geladen foto.

Deze gebeurtenis heeft ongetwijfeld ook deze week door jullie hoofd gespeeld. Want het is zo symbolisch, dat juist in de goede week, zo'n geliefde plek zo zwaar beschadigd raakt. We hebben gerouwd, want we weten dat de Notre Dame niet zomaar meer opgebouwd kan worden. Daar gaan jaren en jaren over heen.

We kunnen niet zo makkelijk zeggen dat het wel weer goed komt, dat de Notre Dame herbouwd zal worden, en dat dat een teken is van Pasen, van opstanding. Want ook al wordt de Notre Dame weer herbouwd, dan nog zullen we de sporen van het vuur blijven zien. En is het eigenlijk wel deontologisch, om zo veel geld in de opbouw van een gebouw te steken? En hoe zit het dan met al die miljardairs, die zomaar 100 miljoen over blijken te hebben om in de opbouw te steken? Is dat wel deontologisch?

Het verhaal van de Notre Dame is met ons meegegaan deze week, maar we krijgen het niet zomaar makkelijk op één noemer. Het heeft veel lagen.

Maar met dit verhaal in ons achterhoofd, een verhaal van verlies, gaan we we wel kijken naar het verhaal van het evangelie. Want ook daar zien we een verhaal van verlies en vertwijfeling, een verhaal dat we kunnen verbinden met onze eigen ervaring.

### **Maria huilt**

De focus die we vandaag leggen komt terug in één van de kernwoorden in dit gedeelte, namelijk dat Maria Magdalena huilt om het verlies van Jezus. Als een ongebruikelijk woord vaak terugkomt, dan weet je dat er iets mee aan de hand is. Dat zijn dan als het ware de scharnierwoorden, waarlangs een heel gedeelte is opgebouwd. Dit gedeelte heeft ook een aantal van deze scharnierwoorden, en vandaag focussen we op Maria Magdalena en dat ze huilt, dat ze weent. Waarom huilt ze? En waarom ligt in dit verhaal de nadruk op haar verdriet?

Laten we het verhaal even bekijken alsof het een toneelstuk is:

#### **Scene 1 – Angst, verdriet: waar is hij?**

In de eerste scene hebben we drie spelers: Maria, Petrus en Johannes.

Maria is aangekomen bij het graf, vroeg, het is nog nauwelijks licht. Maar ze kan al wel zien dat de steen is weggehaald, het graf is leeg. Petrus en Johannes zien ook dat het graf leeg is, maar ze trekken er geen conclusies uit. Ze gaan weer terug naar huis.

### **Scene 2: De engelen: Waarom huil je?**

Scene 2. Alleen Maria is nog op het toneel achtergebleven. Misschien zou je wel kunnen zeggen dat dit het verhaal is van een vrouw die weigerde naar huis te gaan. Ze weigert om zich neer te leggen bij deze nieuwe realiteit. We lezen in de tekst: "Ze stond nog bij het graf en huilde. Huilend boog ze zich naar het graf." Twee keer dus horen we dat ze huilde. Alle nadruk valt op haar diepe pijn. Ze herkent de engelen niet, verblind door haar tranen. Maar ze vragen haar wel waarom ze huilt. De engelen komen niet direct met de oplossing, ze openbaren zich niet eens als engelen.

Het enige dat ze vragen is: Waarom huil je? En dat is dan direct ook de allerbelangrijkste vraag die je kan stellen aan iemand met verdriet en pijn. Niet om iemand ter verantwoording te roepen. Maar met zachte belangstelling en openheid: Vertel maar, hier is het veilig, hier wordt je verdriet gerespecteerd.

### **Scene 3: Jezus: Waarom huil je?**

De derde scene begint bijna als een herhaling van de tweede. Jezus en Maria staan oog in oog, en Jezus vraagt hetzelfde weer: "Waarom huil je?" "Wie zoek je?"

Ook Jezus overrompelt Maria niet direct. Maar hij komt haar tegemoet, letterlijk en figuurlijk. Ook hier weer: "Wat is er aan de hand?" Jezus blijft dicht bij haar verdriet.

### **Vervulling van de beloftes**

Maria is niet de enige van wie in de Bijbel gezegd wordt dat ze huilde. We vinden het op allerlei plekken. Want verdriet mag in de Bijbel getoond worden. Het hoeft niet weggestopt te worden, je hoeft je er niet voor te schamen. Want de Bijbel is geen steriel boek, maar is een boek van echte mensen, met echte emoties.

Tranen zijn kostbaar, want ze laten zien wat wij kostbaar vinden. God bewaart dan ook al onze tranen in een flesje, in een kruikje. God weet niet alleen van al onze haren op ons hoofd, maar ook van elke traan die we laten. God lijdt mee.

Geen wonder ook, dat tranen ook niet taboe zijn voor Jezus. Want Jezus huilt ook. Bij de dood van zijn goede vriend Lazarus. Hij huilde in Ghetsemane.

### **De grote omkering**

Maar de Bijbel heeft altijd de herinnering levend gehouden aan een andere tijd. Een tijd waarin onze tranen gedroogd zullen worden.

Prediker zegt het zo:

Er is een tijd om te huilen  
En een tijd om te lachen,  
Een tijd om te rouwen  
En een tijd om te dansen.

Psalm 126 zegt het nog weer anders:

"Keer ook nu ons lot, HEER,  
Zoals u water doet weerkeren in de woestijn.  
Zij die in tranen zaaien,  
Zullen oogsten met gejuich."

Wij hebben gezaaid met tranen. We zijn met Jezus onderweg geweest naar Jeruzalem. We hebben de dood in de ogen gekeken. De meeste van ons weten hoe het is om een serieus verlies te lijden, om een dierbare te moeten verliezen. We weten hoe het voelt. We zijn onze eerste onschuld voorbij. Wij leven in de echte wereld, waarin we ons oriëntatiepunt, ons anker, kunnen verliezen. We kunnen ons identificeren met Maria, want ook wij voelen haar angst, haar verwarring.

Daarom is het nodig dat het verhaal van Johannes inzoomt op één vrouw en op haar verdriet. Details staan nooit zomaar in de Bijbel, details zijn nooit zo maar details. Maria huilt. En zo gaat in vervulling wat Jezus gezegd heeft in de bergrede: "Gelukkig wie nu huilt, want je zult lachen."

Maar het verhaal eindigt hier niet. Want de herkenning breekt door op het gezicht van Maria. Jezus roept haar bij haar naam. Dat is het meest intieme wat je kan doen. Want je naam is verbonden met wie je bent. Vol met warmte, tederheid, echtheid.

Maria  
Maria.

En dan ziet ze Jezus. De man die haar verlosser, haar redder is. De rots, de hoeksteen van haar leven. Net als in Psalm 126 heeft Maria met tranen gezaaid, maar nu zal ze lachen van blijdschap. Want haar Verlosser leeft! Hij heeft haar gered, en Hij heeft haar niet in de steek gelaten. Hun band bleef, ook door de dood heen.

En dat betekent dat de woorden van de Bergrede NU in vervulling gaan. We mogen elkaar aankijken en het geluk in elkaars ogen zien. Vandaag is het tijd om te lachen! De winter is voorbijgegaan, de zomer is gekomen. We staan op de drempel, en kijken het nieuwe leven tegemoet. Jezus leeft! En wij leven met Hem. We kijken Hem in het gezicht, en Hij roept onze naam. Het is de ultieme thuiskomst: onze geliefde, Jezus, is niet dood gebleven, maar komt ons tegemoet. We hebben met tranen gezaaid, en zullen oogsten met gejuich.

### **De ontmoeting**

Jezus zegt:

"Ik heb je bij je naam geroepen, Maria"

Je hoort bij mij

Door je tranen heen zal je lachen

Door je verdriet heen zie je mij staan.

Ik ben de Levende

Ik ben er bij

Ik ben!"

Amen